

VEREEN
TATUOITU

Kohtalottomien saaga

DANIELLE L.
JENSEN

DOCENDO

Vereen tatuoitu

DANIELLE L.
JENSEN

VEREEN
TATUOITU

Kohtalottomien
saagan
ensimmäinen
kirja

Englannin kielestä suomentanut Ronja Erkko

DOCENDO

Englanninkielinen alkuperäisteos:

A Fate Inked in Blood: Saga of the Unfated, Book 1

Copyright © 2024 by Danielle L. Jensen

All rights reserved.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2025

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Ronja Erkko

Kansi ja suojapaperi: Ella Laytham

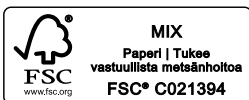
Kannen kuvitus: Eleonor Piteira

Kirjailijan kuva: Katherine Calnan Photography

Suomenkielisen laitoksen graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-220-3

Painettu EU:ssa

Tamarille – ilman sinua olisin hukassa!

LUKU 1

Aiti opetti minulle monia taitoja varmistaakseen, että minusta tulisi miehelleni hyvä vaimo. Hän opetti, miten kokata ja siivota. Miten kutoa ja ommella. Missä metsästä ja keräillä. Hänen olisi kuitenkin kannattanut opettaa minulle itsehillintää, jotta en puukottaisi tuota aviomiestä – hän kun oli osoittautunut vähä-älyiseksi juopoksi, jolla oli terävä kieli...

Pinnani oli nimittäin tänään kovalla koetuksella.

”Mitä sinä teet?” Vragi tivasi ja hänen henkensä löyhkäsi simalta, kun hän kumartui olkapääni yli.

”Juuri sitä, miltä näyttääkin.” Kuljetin veitseni kärkeä pitkin kalan vatsaa, josta sisuskalat valuivat ulos. ”Perkaan saalista.”

Vragi tuhahti loukkaantuneena, nykäisi veitsen kädestäni ja oli vähällä viiltää kämmeneni auki. Hän sieppasi toisen kalan, avasi sen vatsan, kaapi sisäelimet ulos veriseksi kasaksi aivan samalla tavalla kuin minäkin ja iski sitten veitseni pystyyn puiseen lautaan. ”Näetkö?”

”Osaan suolistaa kalan”, sihisin hampaideni välistä – halusin palavasti suolistaa hänet. ”Olen suolistanut tuhansia kaloja.”

”En pidä tavasta, jolla teet sen.” Hänen suunsa mutristui. ”Sinun tapasi on väärä. Ihmiset valittavat.”

Se oli toki totta, mutta eivät he kalanperkeistä valittaneet.

Rakas mieheni oli jumalten lapsi, jolle oli hedelmöityksen hetkellä suotu pisara Njordin verta, mikä antoi hänelle kyvyn hallita mereneläviä väkevällä taikuudella. Hän ei tosin käyttänyt kykyään kansamme hyväksi vaan riisti taikuutensa turvin muilta kalastajilta saaliit vielä sittenkin, kun oli täyttänyt omat verkkonsa. Sen jälkeen hän otti kaloista kaksinkertaisen hinnan samoilta ihmisiltä, joiden verkot hän piti tyhjinä.

Kaikki tiesivät sen. Mutta kukaan ei uskaltanut nousta sanallakaan häntä vastaan.

Hän oli Vragi Lahjoittaja, mies, joka oli pelastanut Selvegrin uhkaavalta nälänhädältä, kun sato kymmenen vuotta sitten oli epäonnistunut. Hän oli kiskonut Pohjanmerestä kalaa vatsantäytteeksi ja varmistanut, ettei kukaan jäänyt ilman.

Kaikki olivat kutsuneet häntä sankariksi. Ja kenties hän oli sitä kerran ollutkin, mutta maine ja ahneus olivat hävittäneet sen anteliaisuuden, joka hänelle nimen oli suonut, ja nyt ihmiset sylkäisivät hänen nimensä kuullessaan, vaikka yhä kunnioittivatkin häntä vuotuisessa juhlassa. Se, ettei kukaan ollut iskenyt veistä hänen selkäänsä, johtui lähinnä siitä, että hän oli jaarlin suojeluksessa.

Vaan ei täysin.

”Meidän kaikkien on hyvä muistaa, että voimme vielä tarvita hänen taikuuttaan, Freia”, äitini oli virkkanut minulle, kun olin valittanut asiasta. ”Sinun olisi hyvä muistaa, että hän tuo vaurautta kotiisi.”

Vaurautta.

Se oli syynä siihen, että isäni oli – äänekkäistä vastalauseistani huolimatta – suostunut Vragin kosintaan. Isäni ei kuitenkaan elänyt todistaakseen virhettään vaan oli kuollut hääyönäni, mikä antoi ihmisille aihetta mutinaan pahoista enteistä ja epäonnistuneista liitoista. Jos se todella oli ollut viesti jumalilta, ei heidän olisi tarvinnut vaivautua: aina siitä hetkestä saakka, kun Vragi oli kaikkien vieraiden edessä työntänyt iljettävän kielenä suuhuni, olin tiennyt tämän avioliiton olevan kirottu.

Kulunut vuosi oli todistanut sen minulle joka päivä.

Vragista oli silti vaikeaa puhua pahaa muille, sillä hän oli antelias äitiäni kohtaan ja maksoi tälle kaiken tarvittavan, kun veljeni ansaitsi kannuksiaan jaarlimme sotajoukoissa.

Teen tämän perheeni vuoksi, hoin mielessäni samaan tapaan kuin olin hääyönäni hokenut. Kestän häntä perheeni vuoksi. Ääneen sanoin: ”Parannan tapani.” Ja kun hän näytti yhä tyytymättömältä, lisäsin: ”Teen sen sinun tavallasi, Vragi.”

”Näytä minulle.” Hänen ylimielisyytensä sai minut puremaan hampaita yhteen niin kovaa, että ne olivat haljeta, mutta tottelin ja perkasin nopeasti uuden kalan.

Vragi tuhahti ja sylkäisi sitten maahan viereeni. ”Äitini oli oikeassa – minun olisi pitänyt naida ruma nainen, jonka arvo olisi piillyt hänen taidoissaan. Ei kaunista, jonka ainoa avu on ulkonäkö. Ulkonäkö ei perkaa kalaa. Ulkonäkö ei kokkaa. Ulkonäkö ei synnytä vauvoja.”

Mitä viimeiseen huomautukseen tuli, minun niin sanottu ulkonäköni ei todellakaan synnyttäisi.

Olin käyttänyt lähes kaikki hänen antamansa kolikot ostaakseni sitruunamehua ja pesusientä kauppiailta, jotka saapuivat luoksemme Etelämereltä, ja jos Vragi joskus ihmettelikin, miksi hänen kalunsa tuoksui sitrukselta parittelumme jälkeen, ei hän koskaan kysynyt. Pysyköön hän pitkään tietämättömänä.

”Vuosi, nainen. Kokonainen vuosi avioliittoa ja astutusta, eikä vielä kään poikaa.”

Kumarruin laudan yli ja perkasin uuden kalan peittääkseni kiukkuiset kyyneleet, jotka uhkasivat karata poskilleni. En koskaan antaisi lasta tämän miehen käsiin. En koskaan. ”Suoritan uhrin.” Se ei ollut valetta – joka kierron alussa uhrasin jumalattarelle, jonka mukaan minut oli nimetty, ja rukoilin häntä pitämään kohtuni tyhjänä. Tähän mennessä hän oli ollut armollinen.

Joko niin, tai olin ollut vain onnekas.

Aivan kuin olisi kuullut ajatukseni, Vragi tarttui palmikkooni ja nykäisi minut jaloilleni. ”En tahdo uhreja, Freia”, hän ärisi. ”Tahdon

sinun yrittävän kovemmin. Tahdon sinun tekevän asiat oikein. Tahdon sinun antavan minulle sen, mitä tahdon.”

Päänahkaa kirveli, ja vain palmikkoni tiukkuus esti häntä repimästä irti hiustukkoa. Luontoni kuohahti. ”Kenties se oletkin sinä, joka tekee sen väärin, aviomies. Siltä se ainakin tuntuu.”

Hiljaisuus tihensi ilmaa.

Älykäs nainen katuisi moisia sanoja, mutta minä olin selvästikin pahimman luokan tolvana, sillä tunsin vain ilkeän riemun välähdyksen, kun piikki upposi hitaasti kohteeseensa. Vragin kasvat tummuivat hänen paksun partansa alla, ja hänen ohimollaan sykki suoni, joka muistutti purppuranväristä matoa. Sitten hän painoi veitsen poskeani vasten, ja hänen henkensä haisi hänen kuikatessaan: ”Ehkä sinusta pitäisikin tehdä vähemmän kaunis, Freia. Silloin sinun olisi pakko oppia muita taitoja.”

Teräs oli kylmä ja julma. Se pyyhki voitonriemuni pois ja korvasi sen pelolla.

Ja silti... en voinut taipua. En sallinut itseni murtua, itkeä tai anella, sillä juuri siitä hän nautti: minun nöyryyttämisestäni. Sen sijaan kohtasin hänen katseensa ja usutin: ”Tee se. Tee se, Vragi, ja mene sitten kylään ottamaan selvää, järjestääkö kukaan enää kunniaksesi juhliä ja kutsuuko sinua sankariksi, kun he kuulevat, että leikkelit vaimosi kasvat tärvelläksesi tämän kauneuden.”

Hänen suunsa mutristui. ”He tarvitsevat minua.”

”Ei heidän silti tarvitse sinua kunnioittaa.” Hänen kaltaisensa narsisti tarvitsi tuota kunnioitusta.

Katselin, miten rattaat pyörivät hänen päässään; epäilemättä hän pohti, miten paljon voisi satuttaa minua ilman seuraamuksia. Kämmeniini kihosi kylmä hiki, mutta kieltäydyin kääntämästä katsettani pois. Kirvelevä terä painautui kovemmin poskeani vasten, ja vedin terävästi henkeä hillitäkseni nousevaa pakokauhua.

Hän kuuli sen.

Vragi virnistä, sillä häviävän pieni heikkouden osoitus soi hänelle tyydytyksen. Hän päästi otteensa hiuksistani ja laski veitsen. ”Palaa

töihisi, nainen. Kun olet lopettanut, vie äidillesi kaksi kalaa. Kenties hän muistuttaa sinua velvollisuusistasi. On hänen ja isäsi vika” – hän sylkäisi – ”ettet tunne niitä.”

”Älä puhu pahaa isästäni!” Tartuin veitseeni, mutta Vragi vain virnuili sille ivallisesti.

”Tuossa on todiste”, hän hymähti. ”Hän unohti, että sinä olet tytär, ja opetti sinua kuin poikaa. Nyt minulla on vaimon sijasta aikuinen nainen, joka leikkii soturia kuin pieni lapsi, viuhtoo kepillään ja kuvittelee jokaisen puun olevan vihollinen.”

Kiihko poltti rintaani ja punasi poskeni liekehtiviksi. Hän ei nimittäin ollut väärässä.

”Kenties minullakin oli osuutta asiaan”, hän sanoi. ”Olen sallinut sinulle liikaa joutilasta aikaa, ja jumalatkin tietävät sen pilaavan hyvän luonteen.”

Ainoa joutilas aika, joka minulle sallittiin, oli nukkumiseen käyttämäni tunnit, mutta pysyin vaii.

Vragi kääntyi pois ja asteli suoraan veden ääreen auringonpaisteessa kimmeltävälle vuonolle. Hän kohotti kätensä ja kutsui mumisten Njordin nimeä.

Pitkään aikaan ei tapahtunut mitään, ja minä huokaisin äänettömän rukouksen, että meren jumala oli lopultakin huomannut, millainen paska hänen lapsensa oli, ja riistänyt Vragilta hänen taikansa.

Se oli hukkaan heitetty rukous, sillä hetkeä myöhemmin vesi alkoi väreillä. Kalat alkoivat hyppiä.

Ensin niitä oli vain muutamia, mutta sitten kymmenet ja taas kymmenet syöksyivät vedestä rannalle, kunnes hädin tuskin erotin rantakiviä evien ja suomujen vellovasta massasta.

”Tämän tulisi pitää sinut kiireisenä.” Vragi virnisti. ”Kerro äidillesi rakkaat terveiseni.”

Verinen veitseni värisi vaivoin pidätellystä raivosta, kun hän kääntyi ja käveli pois.

Tuijotin rannalla sätkiviä kaloja, jotka yrittivät epätoivoisesti palata veteen. Se oli silkkää tuhlausta, sillä kaloja oli enemmän kuin voisimme

myydä ennen kuin ne mätänisivät. Eikä hänen tekonsa ollut ensimmäisen laatuaan.

Olin kerran nähnyt hänen kiskovan rantaan valaan, mutta sen sijaan että hän olisi tappanut eläimen heti, hän oli sallinut sen taistella tiensä takaisin veteen vain kiskoakseen sen uudelleen ylös. Hän oli tehnyt sen yhä uudelleen koko kylän seurattessa vierestä, ja hänen katseensa oli ollut hurmioitunut, kun hän oli kiduttanut eläintä ihan vain sen vuoksi, että saattoi tehdä niin.

Se oli päättynyt vasta, kun veljeni oli tunkeutunut väkijoukon läpi ja upottanut kirveensä valaan aivoihin, päästänyt sen tuskistaan ja sallinut meidän muiden aloittaa ruhon teurastuksen, eikä kukaan ollut juhlinut sitä, minkä olisi kuulunut olla loistava pitopäivä.

Kieltäydyin tuntemasta samanlaista katumusta enää uudelleen.

Keräsin helmani kokoon ja ryntäsin sinne, missä kalat hyppivät, sieppasin yhden ja nakkasin sen veteen. Sitten seuraavan ja taas seuraavan, vaikka jotkin olivat niin painavia, että minulla oli täysi työ saada ne takaisin veteen.

Kuljin vesirajaa pitkin palauttaen Vragin *saalista* mereen, ja vatsaani väänsi aina, kun kohtasin jo kuolleen kalan, sillä jokainen kuolema oli oma henkilökohtainen epäonnistumiseni. Mutta niitä oli niin paljon.

Löysin yhä elossa olevan kalan, joka oli sätkinyt itsensä pusikkoon, nostin sen ylös ja heitin olkani yli veteen. Loiskahduksen sijaan korviini kantautui kovaääninen manaus, ja pyörähtaessäni ympäri kohtasin miehen, joka seisoi vyötäisiään myöten vuonossa ja hieroi poskeaan. Olin selvästi osunut häneen kalalla.

”Loukkaantuiko kala?” tivasin ja etsiskelin merkkejä otuksesta, sillä olin huolissani, että olin tappanut sen yrittäessäni pelastaa sitä. ”Uiko se pois?”

Mies lakkasi hieromasta kasvojaan ja tuijotti minua epäuskoisena. ”Entä minä?”

Lopetin kalan haeskelun ja kasvojani alkoi välittömästi kuumottaa, kun katsoin häntä tarkemmin. Jopa iskusta punoittavine poskineen hän oli

häkellyttävän viehättävä. Hän oli pitkä ja leveäharteinen mutta vaikutti vain joitakin vuosia kahdenkymmenen vuoden ikääni vanhemmalta. Hänen musta tukkansa oli sivuilta ajeltu, ja loput oli vedetty taakse lyhyelle poninhännälle hänen tatuoidun päänsä takaraivolle. Hänellä oli korkeat poskipäät ja kirveellä veistetyt piirteet, ja siinä missä useimmat miehet pitivät partaa, hänellä oli vain muutaman päivän vanha sänki. Hän oli paidaton, ja vesi valui noroina pitkin hänen paljasta lihaksikasta ylävartaloon, jonka auringon paahattua ihoa koristivat kymmenet mustat tatuoinnit. Hän oli epäilemättä soturi, ja arvelin, että hän oli merkittävä uhka ilman asettakin.

Kun tajusin, etten ollut vastannut, ristin käteni puuskaan. ”Millainen hölmö ui vuonossa, josta jäät ovat vastikään lähteneet? Yritätkö sinä jäätyä hengiltä?” Korostaakseni sanojani nyökäytin päätäni kohti paksua jäälaattaa, joka kellui hänen ohitse.

”Tuo ei ole kaksinen anteeksipyyntö.” Hän jätti jään huomiotta ja siirtyi kohti vesirajaa. ”Sitä paitsi lentävät kalat näyttävät olevan jäätä suurempi vaara minulle.”

Otin varuillani askeleen taaksepäin, sillä tunnistin hänen vienon murteensa. Nordlandilaisille oli harvinaista, joskaan ei tavatonta tehdä ryöstöretkiä näin aikaisin keväällä, ja vilkuilin vuonoa ylös ja alas nähdäkseni pitkäveneitä ja miehiä, mutta mitään ei näkynyt. Käänsin katseeni vuonon kaukaisempaan kolkkaan ja tutkin vuoren kyljessä kohoavaa tiheää metsää.

Tuolla.

Liike kiinnitti huomioni ja jähmetyin tarkkaamaan sen lähdettä. Todennäköisesti se oli ollut pelkkää pienriistaa, mutta olipa se mitä hyvänsä, se oli kadonnut.

”En ole ryöväri, jos siitä olet huolissasi.” Hän pysähtyi polveen saakka yltävään veteen hampaat paljastettuina huvittuneeseen hymyyn. ”Vain mies, joka kaipasi kylpyä.”

”Niinhän sinä sanot.” Kirosin itseäni, että olin jättänyt veitseni leikkuulaudalle. ”Saatat valehdella minulle. Hämäät minua, ja sillä välin miehesi hyökkäävät kylään teurastamaan ja ryöväämään.”

Hän värähti. ”Selvä, selvä. Olet paljastanut minut.”

Jähmetyin valmiina huutamaan varoituksen kuuloetäisyydellä olijoille, kun hän lisäsi: ”Maanmieheni sanoivat minulle: ’Et ole kummoinen taistelija mutta sitäkin komeampi, joten sinun tehtäväsi on uida vuonon poikki liehittelemään tuota kaunista naista, joka heittelee kaloja. Kun hänen huomionsa on kiinnittynyt muualle, voimme huoletta hyökätä.’” Hän huokaisi. ”Se oli ainoa tehtäväni, ja nyt olen heti jo epäonnistunut surkeasti.”

Poskiani kuumotti, mutta olin varttunut isoveljen kanssa, joten osasin vastata samalla mitalla. ”Totta kai epäonnistuit. Olet yhtä huono liehitelija kuin taistelija.”

Hän kallisti päätään taakse ja nauroi syvää täyteläistä naurua, ja huu-
lilleni kohosi hymy siitä huolimatta, että minun piti pysyä varuillani ja
valppaana. Jumalat, miten komea hän oli – aivan kuin itse Baldur olisi
paennut manalasta Hellan kynsistä ja seisoi nyt edessäni.

”Sihtaat yhtä hyvin sanoilla kuin kaloilla, nainen”, hän vastasi ja hänen
olkapäänsä tärisivät yhä naurusta, kun hän kahlasi pois vedestä läpimärät
housut liimautuneena jalkojen ja takapuolen koviin lihaksiin. ”Olen niin
pahasti haavoittunut, että minun on jätävä tälle puolen vuonoa lopun
iäkseni, sillä toverini eivät tule koskaan huolimaan minua takaisin.”

Merivesi valui noroina hänen liukkaalla ihollaan, ja näin läheltä
sain paremman käsityksen, miten isokokoinen hän oli, minua päätä ja
hartioita pidempi ja kaksi kertaa leveämpi. Minun olisi pitänyt käskää
häntä häipymään, menemään matkoihinsa, sillä olin naimisissa ja nämä
olivat mieheni maita, mutta sen sijaan tarkastelin häntä päästä varpaisiin.
”Miksi kuvittelet, että haluan pitää sinut? Et osaa taistella. Et osaa lie-
hitellä. Et saa edes kalaa kiinni, kun se heitetään suoraan sinua kohti.”

Hän painoi kätensä vatsan kovia lihaksia vasten, teeskenteli taipuvansa
kaksin kerroin ja henkäisi: ”Kuolettava isku.” Hän putosi polvilleen
eteeni ja katsoi virnistäen ylös, jolloin aurinko valaisi silmät, jotka olivat
kevään ensimmäisten lehtien vihreää. ”Ennen kuin teet minusta selvää,
salli minun todistaa, etten ole täysin vailla taitoja.”

Jos joku näkisi meidät nyt ja kielisi Vragille, pääsisi manalan jumalatar Hella irti. Kenties olisin ansainnutkin sen, olinhan naimisissa oleva nainen. Olin naimisissa miehen kanssa, jota vihasin joka solullani mutta josta en koskaan pääsisi eroon, vaikka sitä kuinka toivoin. Niinpä sanoin: ”Mitä minua kiinnostavia taitoja sinulla muka voisi olla?”

Kipinä hänen silmissään syttyi liekkeihin, ja varpaani kipristyivät kenkien sisällä, kun hän vastasi: ”On parempi, jos näytän sinulle. En usko, että tulet pettymään.”

Sydämeni jyskytti kylkiluitani vasten. Tämä oli väärin, kovin väärin, mutta sisälläni piilevä itsekkyyks ei välittänyt siitä. Halusin vain suudella tätä viehättävää komeaa muukalaista seurauksista välittämättä.

Minä en kuitenkaan ollut sellainen.

Nielaisin työläästi ja sysäsin syrjään kipeän vaativan haluni, joka käski antaa tämän jatkaa. Sen sijaan ojensin käteni ja vedin hänet pystyyn. Hänen kätensä kämmenenpuolet olivat täynnä kovettumia ja selkämykset arpeutuneet tavalla, joka teki tyhjäksi väitteen, ettei hän ollut taistelija. ”Mistä sitten tuletkin, täytyy naisten olla joko epätoivoisia tai hölmöjä langetakseen tuollaiseen hölynpölyyn. Mene nyt.”

Yritin olla pidättämättä hengitystäni odottaessani hänen reagoivan torjuntaan, sillä harvat miehet suhtautuivat siihen hyvin, mutta hän vain kallisti päätään ja virkkoi: ”Näyttää siltä, ettet ole epätoivoinen sen enempää kuin hölmökään, ja jotkut väittäisivät, että se on minun tappioni.” Hän kohotti kättäni eikä näyttänyt välittävän siitä, että se löyhkäsi kalalle, kun hän suuteli rystysiäni. ”Minä väitän sen tarkoittavan vain sitä, että minun on yritettävä kovemmin, sillä olet totisesti merkillepantava nainen.”

Hänen huultensa kevyt hipaisu ihollani lähetti väreet kulkemaan var-taloani pitkin ja mieleni vajosi noiden vihreiden silmien syvyyyksiin. Hän päästi käteni ja kurottui koskettamaan kasvojani, ja hänen peukalonsa hipaisi naarmua, jonka Vragin veitsi oli poskeeni jättänyt. ”Missä miehesi on?”

”Miksi kuvittelet minun olevan naimisissa?” minä tivasin, mutta hän vain kääntyi ja käveli rinnettä ylöspäin kohti puuhun sidottua hevosta, jota en ollut edes huomannut.

Hän veti paidan ylleen ennen kuin vilkaisi olkansa yli minuun. ”Sormuksesi vuoksi. No niin, mistä voisın löytää hänet?”

Vaistomaisesti työnsin yksinkertaisen hopeasormuksen koristaman käteni hameiden laskoksiin. ”Miksi haluat tietää, missä hän on?”

”Koska aion tappaa hänet. Aion tehdä sinusta vapaan naisen, jotta voit maata kanssani ilman huolta säädyllyisyydestä”, hän vastasi ja kiristi satulavyötä ennen kuin heilautti itsensä suuren eläimen selkään. ”Mitä muita syitä voisi olla?”

Vatsaani kouraisi. ”Et voi tehdä sitä!”

”Olen vuorenvvarma, että *voin*.” Hän ratsasti hevosella ympärilläni. ”Olit siinä oikeassa, kaunokainen, että olen yhtä hyvä liehittelemään kuin taistelemaan. Teen siitä paskiaisesta armollisen nopeasti selvää, ja sitten olet vapaa toteuttamaan kaikkia halujasi.”

”Et voi tehdä sitä!” minä henkäisin, vaikka Vragin enneaikainen kuolema olikin päiväunieni toistuva aihe. ”Minä kiellän sen!”

”Aivan.” Hän kiersi minut jälleen hevosellaan, ja ruma päistärökkö ruuna hirnahti äänekkäästi. ”Siinä tapauksessa odotan, että hän joutuu lentävän kalan uhriksi. Siinä olisi jonkinlaista oikeutta.” Hän soi minulle hymyn täynnä lupauksia ja lähti sitten alas rantaa pitkin.

”Minne olet menossa?” minä huusin edelleen hieman epävarmana, kiusoitteliko hän minua vai oliko hän vakavissaan, ja mieleeni nousi mahdollisuus, että hän saattaisi *todella* olla ryöväri. ”Aiotko sinä tappaa hänet?”

Hän katsahti olkansa yli ja virnisti. ”Oletko muuttanut mielesi hänen pitkäikäisyydestään?”

Kyllä. Puristin käteni nyrkkiin. ”En tietenkään.”

”Sääli.”

Se ei ollut mikään vastaus. Nostin helmat ja pinkaisin hevosen perään. ”Minne sinä olet menossa? Mitä asiaa sinulla on kylään?”

”Ei mitään”, hän huusi. ”Mutta jaarli Snorrilla on, ja hän alkaa kohta ihmetellä, minne minä olen harhautunut.”

Liu'uin pysähdyksiin, ja jokainen osa minusta halusi vajota maan alle, sillä veljeni oli yksi jaarlin sotureista. Jos hän saisi kuulla, että olin liehitellyt tätä miestä... ”Ratsastatko sinä jaarlin kanssa?” kysyin.

Hän iski minulle silmää. ”Jotain sen suuntaista.” Sitten hän iski kantapäät hevosen kylkiin, nelisti alas rantaa pitkin ja jätti minut tuijottamaan peräänsä.

LUKU 2

Olin kohtuuttoman hermostunut, ja minulta kesti lähes puoleenpäivään perata saalis valmiiksi. Lastasin kärkyt Vragia varten ja valitsin sitten kaksi kalaa vietäväksi äidilleni. Siihen mennessä innostukseni kohtaamisesta soturin kanssa oli jo haihtunut, ja sen oli korvannut synkkä muistutus siitä, että Vragi oli elossa, minä olin hänen vaimonsa ja olin suuttanut hänet.

Ujeltava tuuli toi vuorilta mukanaan sulavan lumen tuoksua, ja minä hengitin syvään iloisena siitä, että olin kaukana kalan, sisälmysten ja oman häpeäni löyhkästä, vaikka kaikista kolmesta olikin edelleen taker- tunut aimo annos hajua vaatteisiini. Saappaiden alla rapisevat männyn- neulaset täyttivät sieraimeni kirpeällä tuoksulla ja helpottivat hartioiden kireyttä.

Kaikki oli hyvin. Kaikki tulisi olemaan hyvin. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun olin riidellyt Vragin kanssa, eikä se olisi viimeinen. Olin selviytynyt hänen kanssaan jo vuoden päivät ja selviytyisin seuraavankin vuoden. Ja seuraavan.

Halusin kuitenkin enemmän kuin vain selviytyä. Halusin päivieni olevan enemmän kuin vain aikaa, joka minun tuli kestää. Halusin elää niitä, nauttia niistä. Halusin löytää niistä sellaista intohimoa ja jännitystä,

jota olin kokenut tuona ohikiitävänä hetkenä muukalaisen kanssa rannalla.

Juuri halu teki elämästäni vaikeaa. Jos vain voisin lakata haluamasta, voisin kenties löytää jonkinlaista onnea siitä, mitä minulla oli. Mutta jo pelkän ajatuksenkin pyöriessä päässäni irvistin, sillä äitini olisi sanonut täsmälleen samoin. Lakkaa haluamasta enemmän, Freia, ja tulet olemaan tyytyväinen siihen, mitä sinulla on.

Puristin paketoitun kalan vasemman käsivarteni alle ja kumarruin nappaamaan maasta kepin. Pyörähdin ympäri, löin sen ensin yhtä ja sitten toista puuta vasten ja jatkoin polkua pitkin kuin metsä ympärilläni olisi ollut ryöväreiden joukko ja välittämättä siitä, että käyttäydyin enemmän lapsen kuin aikuisen naisen tavoin. Kohotin kalapakettini eteeni kuin kilven ja torjuin kuviteltuja iskuja; hengitykseni tiheni huohotukseksi, ja hiki kostutti ohimoilleni takertuneet hiukset.

Nautiskelin kihelmöinnistä lihaksissani, kun hyökkäsin ja puolustauduin, iloitsin jokaisesta haukkovasta hengenvedosta ja nautin kämmenien kirvelystä joka kerta, kun keppi iski puuhun. Tästä minä unelmoin: taistelusta, en kalojen perkaamisesta vuonolla myydäkseni niitä päivästä toiseen samoille kyläläisille. Unelmoin liittyväni jaarlin sotajoukkoihin idästä ja lännestä hyökkäviä vihollisia vastaan. Unelmoin maidemme urheasta puolustamisesta Nordlandin ryöväreitä vastaan sekä vaurauden hankkimisesta miekkakätäni voimasta. Sitten viettäisin talven perheeni kanssa juhlien, juoden ja nauraen, kunnes ryöstelykausi jälleen koittaisi.

Isoveljeni Geir oli tavoitellut samaa unelmaa ja oli jo hyvää vauhtia saavuttamassa sitä. Kun minä olin neljäntoista ja hän kuudentoista, isä oli vienyt veljen valtiopäiville ja jaarli Snorri oli lahjoittanut Geirille käsivarsikorun ja kutsunut hänet mukaan ryöstöretkille. Nyt kahdenkymmenen kahden vuoden ikäisenä veli oli kunnioitettu soturi.

Mutta kun minä olin ilmaissut haluni seurata veljen jalanjalkia, minulle naurettiin, kunnes perheeni ymmärsi minun olevan tosissani; silloin heidän naurunsa vaihtui mykäksi kauhuksi.

”Et sinä voi, Freia”, isä oli lopulta sanonut. ”Olisi vain ajan kysymys, kun he saisivat selville, mikä sinä olet, etkä sen jälkeen tekisi enää ainutakaan valintaa.”

Mikä minä olin. Minun salaisuuteni.

Minun kiroukseni.

”Kunhan saat lapsen, Freia, luovut näistä haihatteluista tehdä aina samaa kuin veljesi”, äiti oli lausunut. ”Tulet olemaan tyytyväinen.”

”Minä en ole tyytyväinen!” huusin muistolle ja viskasin keppini puiden sekaan. Niin tehdessäni toinen kaloista luiskahti kääreestään ja putosi maahan.

”Paska.” Polvistuin, nostin sen ylös ja tein voitavani puhdistaa sen siihen takertuneista neulasista ja mullasta, ja kirosin hiljaa itseäni siitä, että ajattelin mitä ajattelin. Unelmoin asioista, joita en voinut saada.

”Toivottavasti tuota ei ollut tarkoitettu minun vatsaani.”

Loikkasin jaloilleni, pyörähdin ympäri ja kohtasin veljeni, joka seisoi takanani.

”Geir!” Nauraen harpoin hänen luokseen ja kiedoin käsivarret hänen kaulaansa. ”Mitä sinä täällä teet?”

”Pelastan lounaani, nähtävästi.” Hän suoristi käsivartensa ja tarkasteli minua tutkivasti, ja minä tein samoin. Meillä oli samat vaaleat, melkein valkeat hiukset sekä meripihkanväriset silmät, jotka hohtivat kuin pimennetyt auringot. Veli oli kasvattanut lihaksiaan sen jälkeen kun oli muuttanut jaarlin kanssa Halsariin, eikä hänen vartensa ollut enää solakka kuten omani vaan tanakka ja vahva.

”Sinun pitäisi syödä enemmän – olet ruipelo”, Geir sanoi ja lisäsi sitten: ”Jaarli Snorri on kylässä puhumassa miehesi kanssa.”

Ihoani kihelmöi epämiellyttävästi, sillä vaikka Vragi usein kutsuttiinkin puhumaan herramme kanssa, ei jaarlilla ollut aiemmin ollut syytä tulla hänen puheilleen. ”Minkä vuoksi?”

Geir kohautti harteitaan, otti toisen kaloista ja sai peukaloillaan sen kidukset läpättämään. ”Kaloista, oletan. Minkä muun vuoksi puhua Vragin kanssa?”

SESIKÄS, EEPINEN, VIKINKIEN MYTOLOGIASTA AMMENTAVA ROMANTASIASARJA

Onnettomaan avioliittoon sidotun Freian päivät kuluvat kalojen perkuussa, soturiksi pääsyn haaveilussa – ja toiveessa iskeä veitsi miehensä selkään.

Hänen unelmansa toteutuvat äkillisesti, kun satunnainen kohtaaminen koméan muukalaisen kanssa paljastaa hänen syvimmän salaisuutensa – hän on kilpineito, jossa on pisara jumalatar Hlinin verta. Se antaa hänelle taikavoimaa, joka pystyy torjumaan minkä tahansa uhan ja hyökkäyksen.

Niinpä Freia pakotetaan jälleen uuteen avioliittoon, tällä kertaa jaarli Snorrin kanssa, joka on fanaattinen vallantavoittelussaan ja tahtoo kasvattaa Freian taistelumainetta vaarallisilla kokeilla.

Kaikkein suurin uhka on kuitenkin se, mitä Freia ei voi voittaa: hänen kiihkeät tunteensa jaarli Snorrin poikaa Björniä kohtaan.

Jos Freia antaa periksi himolleen ja antautuu puoleensavetävän soturiin vietäväksi, hän vaarantaa paitsi oman kohtalonsa myös kaikkien niiden ihmisten kohtalon, joita on vannonut suojelevansa.

DANIELLE L. JENSEN on *Sunday Times*, *New York Times* ja *USA Today* -bestsellerkirjailija. *Vereen tatuoitu* pysyi kaksi kuukautta *New York Timesin* bestsellerlistoilla, ja sen oikeudet on myyty kolmeentoista maahan. Hän on saavuttanut suuren suosion mm. Tiktokissa.

Kaksiosaisen Kohtalottomien saagan toinen osa *Luuhun kaiverrettu* ilmestyy suomeksi keväällä 2026.

KL 84.2

Kansi: Ella Laytham

Kannen kuvitus: Eleonor Piteira

ISBN 978-952-850-220-3

9 789528 502203

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

DOCENDO
www.docendo.fi